

Ο Νίκο στη χώρα των αινιγμάτων

Ο Νίκο ξαπλωμένος στο κρεβάτι του βλέπει προς την οθόνη «ΑΝ ΘΛΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ ΣΥΜΒΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΑΝΤΑ».

Ακούγεται η φωνή της μητέρας του «Νίκο, χασομέρη, πάλι θ' αργήσεις στο μάθημα της φυσικής!». Ντύνεται με βιασύνη (φούτερ, παπούτσια), χτενίζεται, μαζεύει βιαστικά από το γραφείο τα βιβλία, τα ρίχνει στο σακίδιο. Κοντοστέκεται και θυμάται (στην οθόνη: «ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ ΕΝΑΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΝΑ ΣΚΟΥΡΟΧΡΩΜΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΧΩΡΙΣ ΦΩΤΑ. ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΒΗΣΤΑ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΥΤΕ ΑΝΤΑΥΓΕΙΑ ΦΩΤΟΣ ΑΠΟ ΣΠΙΤΙΑ ΟΥΤΕ ΦΩΣ ΑΠΟ ΒΙΤΡΙΝΕΣ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΟΜΩΣ Ο ΟΔΗΓΟΣ ΦΡΕΝΑΡΕΙ ΕΓΚΑΙΡΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΑΤΑΕΙ. ΠΩΣ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ;») Κάνει πως σκέφτεται και αναφωνεί «Νύχτα;! Δεν ήταν νύχτα, δεν έλεγε πως ήταν νύχτα, ήταν μέρα κι ο οδηγός δεν είχε πρόβλημα να τον δει και να σταματήσει.». Βγαίνει στον δρόμο (φαίνεται στην οθόνη) και περπατά, ώσπου κοντοστέκεται μπροστά σ' ερειπωμένο αρχοντικό, μονολογώντας «ήταν αυτό εδώ; Πρώτη φορά το προσέχω. Τι παράξενη πόρτα. Έχει τρεις κλειδαριές.». Πλησιάζει και πατά το κόκκινο κουμπί πλάι στην πόρτα (η οποία εν τω μεταξύ είναι στη σκηνή). Ακούγεται φωνή «Ανέβα, σε περιμέναμε».

- πώς μπορώ να ξεκλειδώσω τις τρεις κλειδαριές;
- Είναι προφανές, δε νομίζεις; Κανονικά κάθε κλειδαριά ξεκλειδώνει με το κλειδί της, αλλά σε τούτο το σπίτι είναι λιγάκι διαφορετικά. Έχουμε και για τις τρεις ένα κλειδί. Το πρόβλημα είναι ότι πρέπει να ξεκλειδώσουμε ταυτόχρονα.

Αρχίζει να ψάχνει γύρω γύρω και να σκέφτεται, ώσπου ακούγεται η φωνή:

- Μπορούμε να μάθουμε τι περιμένεις;
- Δε βρίσκω το κλειδί... αλλά και να το βρω, δεν ξέρω πώς να ξεκλειδώσω ταυτόχρονα τις τρεις κλειδαριές! Είναι αδύνατον
- Και για τι στο διάβολο θέλεις να ξεκλειδώσεις τις κλειδαριές;
- Μα ... για να ανοίξω την πόρτα. Πώς αλλιώς θα το κάνω αν δεν ξεκλειδώσω τις κλειδαριές;
- Η πόρτα είναι ανοιχτή! Οι κλειδαριές δε θα σ' εμποδίσουν να περάσεις
- Όμως μου είπατε ότι χρειαζόμουν ένα κλειδί για ν' ανοίξω και τις τρεις κλειδαριές. Κι επίσης μου είπατε πως έπρεπε να το κάνω ταυτόχρονα. Τι στο καλό μου τα είπατε όλα αυτά αν δεν ήταν για να ανοίξω την πόρτα;
- Με ρώτησες πώς να ξεκλειδώσεις τις τρεις κλειδαριές κι εγώ απάντησα στην ερώτησή σου. Κανείς δεν σου είπε ότι η πόρτα είναι κλειδωμένη ή ότι χρειάζεται να ξεκλειδώσεις τις κλειδαριές για να περάσεις. Αν θέλεις να φτάσεις κάπου, κάνε τις σωστές ερωτήσεις!

Η πόρτα έτριξε κι ο Νίκο χρειάστηκε να τη σπρώξει δυνατά για να την ανοίξει. Σκοτάδι. Ένα άσπρο, όμορφα τυλιγμένο πακέτο στο μέσο του δωματίου. Το παίρνει στα χέρια του, το περιεργάζεται, το ανοίγει. Στην οθόνη «ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ», μια κουκίδα έντονου φωτός, βόλοι που «χορεύουν» (video big bang κ.α.). Πίσω του έχει φανεί το ξωτικό που λέει «είναι τα λεπτόνια και τα κουάρκ, τα πρώτα σωματίδια της ύλης». Όσπου να στρέψει το βλέμμα στο ξωτικό, στην οθόνη εμφανίζεται αγώνας ποδοσφαίρου και πανό που γράφουν ΥΛΗ, ΑΝΤΙΥΛΗ.

-Εσύ με ποια ομάδα είσαι;

Ο Νίκο ανασηκώνει τους ώμους.

- Με λένε Έλντουιν
- Είμαι ο Νίκο
- Παρακολουθείς τη μάχη της ύλης με την αντιύλη. Αυτό που μόλις είδες είναι η δημιουργία των σωματιδίων και των αντισωματιδίων τη στιγμή του ΜΠΙΓΚ ΜΠΑΝΓΚ, τη στιγμή της έκρηξης που δημιούργησε το σύμπαν. Τα σωματίδια και τα αντισωματίδια βγαίνουν από το τίποτα, σαν δυο ομάδες ποδοσφαίρου που εμφανίζονται ξαφνικά στο γήπεδο. Όταν η ύλη συγκρούεται με την αντιύλη, και οι δυο μπορούν να καταστραφούν.
- Αλλά τότε δεν θα μείνει τίποτα
- Δεν γίνεται αυτό, ένα από τα δύο πρέπει να κερδίσει. Αν όχι, πώς θα μπορούσε να αρχίσει ένα σύμπαν;

Στην οθόνη φαίνονται σχετικές εικόνες ή video και πανό με την ύλη να κερδίζει. Οι παίκτες της νικήτριας ομάδας αγκαλιάζονται και ξεκινά video για τη δημιουργία των πλανητών και των γαλαξιών. Στη σκηνή υπάρχει πλέον τοίχος διαπερατός (θα δούμε πώς).

- Πάμε;
- Απ' τον τοίχο;
- Στον κόσμο μας κάποιες φορές μπορούμε να περνάμε μέσα από τους τοίχους.
- Όπως η Κίττυ Πράιντ από τους X-MEN
- Στον κόσμο σου η πιθανότητα να διαπεράσεις έναν τοίχο είναι αδύνατη! Θα σκας πάνω του για μια αιωνιότητα, πριν περάσεις θα έχεις λιώσει τα κόκαλά σου.

Περνούν. Από την άλλη πλευρά του τοίχου συναντούν τη νεράιδα.

- Είμαι η νεράιδα Κιόνα
- Πώς; Μια νεράιδα; Πλάκα μου κάνεις, ε;

- Δεν ξέρω αν το ξέρεις, αλλά δείχνει κακή αγωγή να μιλάς έτσι σε μια νεράιδα
- Αν είσαι νεράιδα, γιατί δεν έχεις φτερά;
- Γι' αυτό είμαι εδώ, δεν σου δίνουν φτερά ώσπου να πάρει ντοκτορά
- Όσπου να πάρεις ντοκτορά...σε τι;
- Κάνω το ντοκτορά μου ως κβαντική νεράιδα. Εν τω μεταξύ βγάζω κάνα χαρτζιλίκι ως ξεναγός σε αυτό τον κόσμο
- Α... τώρα καταλαβαίνω. Και πώς έχεις ραβδάκι;
- Το ραβδάκι σου το δίνουν με το πτυχίο. Βλέπω πως είσαι τόσο βλάκας όσο φαίνεσαι.

Η νεράιδα σήκωσε το κρυστάλλινο ραβδάκι της κι εμφανίστηκε ένα λιθόστρωτο δρομάκι (στην οθόνη).

- Και τώρα που πάμε;
- Κάνεις πολλές ερωτήσεις, κι επιπλέον χώνεσαι παντού. Ήδη σου το είπα από πριν: αν θέλεις να φτάσεις κάπου, κάνε τις σωστές ερωτήσεις
- Εσύ μου απάντησες όταν χτύπησα το κουδούνι, σωστά;
- Φτάνουν οι ερωτήσεις! Ας αλλάξουμε τους κανόνες του παιχνιδιού. Τώρα είναι η σειρά σου να απαντήσεις: τι χρειάζεσαι για να κλείσεις μία πόρτα;
- Πρόκειται για κάποιο αίνιγμα;
- Δεν μπορείς να μην κάνεις ερωτήσεις και πάλι ερωτήσεις; Είσαι τελείως στόκος! Ρώτα όσο θέλεις. Δεν θα πάρεις απαντήσεις μέχρι να λύσεις το αίνιγμά μου.

Ο Έλντουιν τους προτείνει να πάνε σπίτι του. Προχωρούν λίγο και στην οθόνη εμφανίζεται ένα περίεργο σπίτι, φτιαγμένο με μεγάλες πέτρες και στέγη από γρασίδι, με κήπο.

- Με λίγη τύχη, οι γονείς μου θα έχουν φύγει
- Έλντουιν, εσύ είσαι;
- Είναι η μάνα μου (ψιθυριστά στους άλλους δύο). Εγώ είμαι, φέρνω επισκέψεις
- Γεια σου Κιόνα, τι ευχάριστη έκπληξη που σε βλέπω! Ποιος είναι ο φιλαράκος σας; Έχω ετοιμάσει παραπάνω φαγητό, μπορείτε να μείνετε να φάμε
- Χαίρω πολύ κυρία, με λένε Νίκο και είμαι άνθρωπος
- Σταμάτα να λες ότι είσαι άνθρωπος (η Κιόνα χαμηλόφωνα)
- Άνθρωπος; Νόμιζα πως οι επαφές με ανθρώπους είναι απαγορευμένες. Το ξέρει ο πατέρας σου;
- Ο πατέρας του Έλντουιν δουλεύει στο Κέντρο Κβαντικής Νοημοσύνης (η Κιόνα χαμηλόφωνα στον Νίκο)

- Κι ο μικρός μου εκεί θα δουλέψει. Τώρα κάνει την πρακτική του, αλλά είναι ένας μεγάλος επιστήμονας. Ελάτε, καθίστε στο τραπέζι, θα σας φέρω το φαγητό σ' ένα λεπτό.

Με το που κάθεται ο Νίκο στην καρέκλα του, τη διαπερνά και πέφτει.

-τί διάβολο μου συμβαίνει;

Η Κιόνα γελάει κι ο Έλντουιν τον βοηθάει να σηκωθεί.

-συγγνώμη, έπρεπε να σε προειδοποιήσω. Η καρέκλα αυτή είναι λίγο ειδική...

-δεν χρειάζεται να το ορκιστείς... πώς μπόρεσα να τη διαπεράσω

-χάρη στα άτομα που τη σχηματίζουν. Ο πατέρας μου διασκεδάζει να τα χειραγωγεί

- τα άτομα;

Κιόνα: όλα όσα βλέπεις γύρω σου σχηματίζονται από άτομα. Είναι τα τούβλα που χτίζουν το φυσικό σύμπαν

Νίκο: τα άτομα σχηματίζονται από έναν πυρήνα και από ηλεκτρόνια που γυρνάνε γύρω του. ο πυρήνας με τη σειρά του σχηματίζεται από πρωτόνια και νετρόνια.

Έλντουιν: περίπου. Όμως δεν είναι ούτε τα πρωτόνια ούτε τα νετρόνια τα τελευταία τμήματα της ύλης. Σχηματίζονται από άλλα μικρότερα σωματίδια που λέγονται κουάρκ.

Νίκο: θυμάμαι για τα κουάρκ. Τα είδαμε στον αγώνα, όταν άρχιζε το συμπάν. Αυτά έφτιαξαν όλους τους γαλαξίες και τα αστέρια, έτσι δεν είναι;

Στην οθόνη εμφανίζεται ο πίνακας με τα έξι κουάρκ και τα νετρίνα.

Κιόνα: απ, νταουν, τσαρμ, στρέιντζ, τοπ και μπότομ. Αυτά ονομάζονται λεπτόνια και είναι το ηλεκτρόνιο, μιονίο και ταυ. Τα τρία δεξιά είναι φαντάσματα ή μάλλον νετρίνα.

Νίκο: φαντάσματα;

Κιόνα: δισεκατομμύρια από αυτά τα φαντάσματα διαπερνάνε το χέρι σου αυτή τη στιγμή

Ο Νίκο προσπαθεί να τα τινάξει.

Έλντουιν: τα λέμε φαντάσματα επειδή δεν είναι δυνατόν να τα δούμε, ενώ διαπερνάνε τα πάντα. Μην ανησυχείς, δεν κάνουν κακό.

Νίκο: αν είναι αδύνατον να τα δείτε, πώς ξέρετε ότι υπάρχουν;

Έλντουιν: στον κόσμο σου μπορούν να ανιχνευτούν χάρη σε κάτι μηχανήματα, όπως αυτό που υπάρχει στην Ιαπωνία και λέγεται Σούπερ Καμιοκάντε.

Η μάνα του Έλντουιν φέρνει το φαγητό.

Έλντουιν: να! Κοίτα το τραπέζι. Μοιάζει πολύ συμπαγές, έτσι δεν είναι; Όπως είπε η Κιόνα, τα άτομα είναι τούβλα που χτίζουν την ύλη. Όμως, όσο και να δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις, τα άτομα είναι σχηματισμένα στο μεγαλύτερο μέρος τους από κενό χώρο. Φαντάσου το: αν το άτομο είχε το μέγεθος ενός γηπέδου ποδοσφαίρου, ο πυρήνα θα ήταν σαν μια μπάλα του πιγκ πονγκ στο κέντρο του γηπέδου και τα ηλεκτρόνια θα ήταν κάτι μικροσκοπικές κουκκίδες που θα έτρεχαν στις κερκίδες. Το υπόλοιπο είναι κενό. Παρόλο που αυτό εδώ σου φαίνεται συμπαγές, έχει περισσότερες τρύπες κι από γραβιέρα

Κιόνα: γι' αυτό έσκασες στο πάτωμα

Νίκο: μπορεί το ... να είναι κενό όπως λέτε, όμως είναι να γλείφεις τα δάχτυλά σου

Η Κιόνα σηκώνεται, πλησιάζει τον Νίκο και του δίνει ένα γρήγορο φιλί στα χείλη. Εκείνος δείχνει τη χαρά του.

Κιόνα: παρόλο που μοιάζει ότι σε φίλησα, στην πραγματικότητα τα άτομα των χεριών μου ούτε που άγγιξαν τα δικά σου. Το καταλαβαίνεις τώρα; Φεύγω τώρα, έχω αργήσει. Ήρθε ένα γκρουπ με τουρίστες από ένα παράλληλο σύμπαν και πρέπει να τους ξεναγήσω. Θα μου πάρει μόνο μισή ώρα. Έλντουιν, σε αφήνω να προσέχεις τον Νίκο. Βέβαια, πρέπει να δεις και το ταχυδρομείο σου. Σίγουρα ο δάσκαλος Ζεν-Ο θα έχει επικοινωνήσει μαζί σου.

Νίκο: ποιος είναι ο δάσκαλος Ζεν-Ο;

Κιόνα (από την πόρτα): βεβαίως Νίκο, εδώ παίζει άλλο ένα αίνιγμα για να μη σου λείπω όταν θα είμαι μακριά: πώς μπορείς να τρυπήσεις ένα μπαλόني χωρίς να φύγει ο αέρας και χωρίς το μπαλόني να κάνει θόρυβο;

Έλντουιν: αργότερα σου λέω για τον δάσκαλο Ζεν-Ο. Πάμε τώρα στο δωμάτιό μου.

Μπαινοβγαίνουν στη σκηνή, ώστε να «στηθεί» το δωμάτιο στο οποίο θέλουμε κάτι σαν παραβάν-ντουλάπα.

- Θα μπορούσες να με βοηθήσεις με το αίνιγμα της Κιόνα;
- Δεν είναι δυνατόν να σκεφτείς λιγάκι; Μήπως σου είπε ότι το μπαλόني πρέπει να είναι φουσκωμένο;

- Έχεις δίκιο! Αν το μπαλόκι είναι ξεφούσκωτο, μπορεί να τρυπηθεί χωρίς να βγει αέρας ή να κάνει θόρυβο. Σ' ευχαριστώ Έλντουιν. Αυτό σίγουρα θα μου δώσει πόντους να συνδεθώ μαζί της!
- Θα σου προτείνω ένα άλλο αίνιγμα. Αν βρεις την απάντηση γρήγορα, θα μπορέσεις να το βάλεις και στην Κιόνα. Ορίστε: χτες κατάφερα να σβήσω το φως του δωματίου μου κι να χωθώ στο κρεβάτι μου πριν το δωμάτιο μείνει στο σκοτάδι. Όπως μπορείς να δεις, ανάμεσα στον διακόπτη και στο κρεβάτι μου η απόσταση είναι τρία μέτρα. Πώς το κατάφερα;
- Έλα, αυτό παραείναι δύσκολο

Όλη αυτή την ώρα ο Έλντουιν έψαχνε στον Η/Υ, οπότε λέει: πάμε, πρέπει να τηλεμεταφερθούμε στο Κέντρο Κβαντικής Νοημοσύνης. Κατευθύνεται προς την κίτρινη ντουλάπα (έχει οθόνη, κουμπάκια, κ.λ.π.).

-πάμε, έμπα. Μη φοβάσαι, θα αισθανθείς απλώς μια ελαφριά ναυτία.

Μπαίνουν. Σκοτάδι (αδειάζει η σκηνή από τα αντικείμενα). Εμφανίζονται. Στην οθόνη διαβάζουμε ΚΕΝΤΡΟ ΚΒΑΝΤΙΚΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ. Μια ξωτικήνα, η Ιρίνα, εμφανίζεται και λέει: Έλντουιν, ο δάσκαλος Ζεν-Ο σε περιμένει, πήγαινε, θα κρατήσω εγώ συντροφιά στον φίλο σου.

-Να σε ρωτήσω κάτι; Ο Έλντουιν μου είπε ότι μπόρεσε να σβήσει το φως στο δωμάτιό του και να χωθεί στο κρεβάτι του πριν μείνει στο σκοτάδι. Κι είναι τρία μέτρα η απόσταση από τον διακόπτη ως το κρεβάτι. Εσύ ξέρεις πώς το έκανε; Δεν μπόρεσε να τρέξει πιο γρήγορα από το φως, έτσι δεν είναι;

- και βέβαια όχι. Τίποτα δεν μπορεί να τρέξει γρηγορότερα από το φως. Όμως το να κλείσει το φως στο δωμάτιό του δε σημαίνει ότι έμεινε στο σκοτάδι. Δεν σκέφτηκες ότι μπορεί να ήταν μέρα;

- είναι αλήθεια! Δεν το σκέφτηκα.

- πάμε τώρα, θα συναντηθούμε με τον Έλντουιν και την Κιόνα στη ντισκοτέκ.

Στην οθόνη εμφανίζεται ντισκομπάλα. Περπατούν στη σκηνή στην οποία μπαίνουν αρκετοί, ανάμεσά τους ο Έλντουιν και η Κιόνα.

Νίκο: Κιόνα, βρήκα τη λύση στο αίνιγμα: μπορείς να τρυπήσεις...

Εκείνη δεν του δίνει σημασία. Όλοι κινούνται προς την άλλη πλευρά της σκηνής. Την τραβά από το χέρι και λέει: ποιος είναι;

Κιόνα: ο Μποζόνιο Χιγκς. Είναι ο ομορφότερος στου σύμπαντος, δεν τον χάνω με τίποτα. Μένει περίλυπος και μόνος, ενώ ο Χιγκς αρχίζει να τραγουδά....(σελ. 107)Πριν τελειώσει το τραγούδι εμφανίζεται η Ιρίνα και τους κάνει νόημα να

φύγουν, λέει: ο Νίκο πρέπει να γυρίσει στον κόσμο του, υπάρχουν φήμες πως θα κυκλοφορήσουν τα μαύρα φαντάσματα.

N: τι είναι τα μαύρα φαντάσματα;

K: οι μαύρες τρύπες, τις ξέρεις;

N: όχι, αλλά από το όνομά τους φαντάζομαι κάτι σαν άδειο λάκκο πολύ σκοτεινό

K: λάθος! Μια μαύρη τρύπα είναι ακριβώς το εντελώς αντίθετο. Παρόλο που τις λένε τρύπες, δεν είναι κενές. Είναι γεμάτες από υπερσυμπυκνωμένη ύλη και γύρω τους δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα

N: τι ακριβώς εννοείς;

K: είναι μεγάλα αστέρια που έσβησαν. Όταν σε ένα τεράστιο αστέρι τελειώσει το καύσιμο που το κάνει να λάμπει, γίνεται μαύρο και υπερμαζικό. Όλη η ύλη του αστεριού συμπυκνώνεται σ' έναν βόλο μερικών χιλιομέτρων. Φαντάσου πως, αν είναι υπερσυμπυκνωμένο, ένα κομματάκι από αυτό το αστέρι ίσο μ' έναν κόκκο ζάχαρης ζυγίζει όσο ένα φορτηγό φορτωμένο σίδηρο. Όταν συμβεί αυτό, λέμε πως ένα αστέρι έχει νεκρώσει.

N: κι υπάρχουν πολλές μαύρες τρύπες;

K: δεν πρέπει να σε ανησυχούν. Οι πιο κοντινές είναι τόσο μακριά, που δεν υπάρχει κίνδυνος να καταπιούν το ηλιακό μας σύστημα

E: προτείνω να ξεκουραστούμε και το πρωί να σκεφτούμε πώς θα γυρίσει ο Νίκο στον κόσμο του

Ξαπλώνουν, σκοτάδι... Χαράζει, ξυπνούν, τεντώνονται, ξεκινούν, περπατούν, γίνεται πιο μέρα σιγά σιγά και στην οθόνη εμφανίζεται ένα σταυροδρόμι, στέκονται και κοιτούν προς την οθόνη όπου γράφει:

ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΧΩΡΙΖΕΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΕ ΑΝΤΙΘΕΤΟΥΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥΣ. Ο ΕΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΙ Ο ΑΛΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΟΙ ΦΥΛΑΝΕ ΜΕ ΒΑΡΔΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΗ. Ο ΕΝΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΛΕΕΙ ΠΑΝΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ. Ο ΑΛΛΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. ΣΚΕΨΟΥ ΚΑΛΑ ΤΙ ΘΑ ΡΩΤΗΣΕΙΣ ΔΙΟΤΙ ΕΧΕΙΣ ΜΙΑ ΜΟΝΟ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

N: (στους συντρόφους του)έχω τη λύση!

(στον φρουρό) μπορείς να μου δείξεις τον δρόμο από τον οποίο ήρθες;

Ο φρουρός του δείχνει τον δρόμο δεξιά και ο Νίκο λέει: αυτό είναι, τόσο απλά: ο δρόμος της αλήθειας είναι δεξιά. Πάμε!

Ε: πώς μπορείς να είσαι σίγουρος;

Ν: τον ρώτησα να μου δείξει από πού ήρθε. Αν έρχεται από τον δρόμο του ψεύδους, θα μας υποδείξει τον δρόμο της αλήθειας, αφού αυτός λέει πάντα ψέματα. Κι αν είναι ο φρουρός που λέει την αλήθεια, θα μας δείξει τον δρόμο του, που είναι ο σωστός

Κ: Λαμπρό: μαθαίνεις πιο γρήγορα από ό,τι φανταζόμουν (τον φιλάει στο μάγουλο)

Συνεχίζουν να τρέχουν ώσπου στην οθόνη φαίνεται ένα τρίστρατο. Σταματούν κι ο Νίκο λέει: ας χωρίσουμε και σε λίγο να φωνάξουμε δυνατά πού έχουμε φτάσει. Χωρίζουν, τρέχουν, αναφωνούν:

Ν: Τι είναι το φως;

Κ: Το φώς είναι κύμα

Ε: Το φως είναι σωματίδιο

Ν: Το φως είναι κύμα και σωματίδιο ταυτόχρονα

Στην οθόνη δύο πλαίσια, στο ένα γράφει: το 1801 ο Τόμας Γιανγκ απέδειξε ότι το φως είναι κύμα, όπως τα σήματα του ραδιοφώνου ή της τηλεόρασης. Απλώνονται προς όλες τις κατευθύνσεις και δεν έχουν βάρος. Στο άλλο γράφει: το 1905 ο Άλμπερτ Αϊνστάιν δημοσίευσε μία εργασία όπου εξηγούσε ότι το φως σχηματίζεται από μικρά σωματίδια ή κβάντα ενέργειας, που κατόπιν ονομάστηκαν φωτόνια.

Ακούγεται φωνή: Μπράβο τα καταφέρατε! Κιόνα, σου απονέμεται το ντοκτορά σου. Νίκο, έμαθες πολλά χρήσιμα πράγματα, μα κυρίως έμαθες να κάνεις τις σωστές ερωτήσεις. Αυτό είναι που επέτρεψε στην επιστήμη και τους ανθρώπους να εξελιχθούν. Χρειάζεται να σκέφτεσαι με διαφορετικό τρόπο από εκείνον με τον οποίο συνήθισες να βλέπεις τα πράγματα. Τώρα πρέπει να γυρίσεις στον κόσμο σου.

Ε: (τον αγκαλιάζει) μην ξεχάσεις ποτέ αυτά που έζησες μαζί μας

Ν: φυσικά και όχι Έλντουιν.

Αγκαλιάζονται με την Κιόνα.

Ν: θα μου λείπεις, Κιόνα

Κ: κι εσύ θα μου λείπεις

Τον φιλά. Εκείνος γυρίζει την πλάτη του και περπατά. Στους άλλους δύο σκοτάδι καθώς οπισθοχωρούν γρήγορα κι αέρινα, ώστε όταν στρίβει να τους χαιρετήσει, έχουν ήδη εξαφανιστεί. Περπατώντας προς τα μπροστά, βλέπει ένα ολοκαίνουριο σακίδιο με ένα σημείωμα: σελ. 174

Ονειροπολεί και στην οθόνη: πέρα από την ύλη, τα άτομα, τα πρωτόνια και τα κουάρκ, αυτή η θεμελιώδης δύναμη ζει σε όλα τα μέρη, στο πιο μικρό και στο πιο μεγάλο, και είναι ... (καρδιά στην οθόνη)

Συγγραφείς σεναρίου:

Ελεάνα Θεοδωρίδη, διασκευή του βιβλίου «Η πόρτα με τις τρεις κλειδαριές» της Σόνιας Φερνάντεθ – Βιδάλ, εκδόσεις Πατάκη

Email Επικοινωνίας: theodoridieleana@gmail.com